ŽUPNIJSKO GLASILO župnij

Svetega Jerneja in Svetega Antona Padovanskega

Leto XXIX. številka 690 datum 1. 2. 2026

Po starem izročilu se božični čas končuje s praznikom svečnice ...

»Spomnim se,« pripoveduje p. Toni Brinjovc, ***»da mi je stari oče pripovedoval, da je bil to včasih pomemben praznik, zlasti na podeželju, saj so na ta praznik hlapci in dekle nastopili svojo službo.«***

Vzhodna cerkev imenuje ta dan **praznik srečanja**. Biblično gledano gre res za **srečanje**. Dva stara človeka *(star človek v duhovnosti pomeni moder, poln življenjskih izkušenj in tako modrosti)*, srečata Marijo in Jožefa z otrokom. Simeon povzdigne otroka in prepozna v njem **luč, ki je zasvetila vsemu svetu**. S to lučjo naj bi svet postal svetlejši in bolj človeški.

Tako je lahko tudi za vsakega izmed nas **Svečnica spodbuda, da prinašamo svetlobo in človeškost drug drugemu**. Luč je simbol nekaj lepega, toplega, prijetnega ... Na tem mestu **lahko zaupamo, da smo luč in da nosimo to svetlobo v sebi**. Mi si sami ne moremo prižgati te luči, prižge jo lahko plamen ljubezni nekoga, ki nas ima brezpogojno rad.

Zato ima prižiganje sveč in njihov blagoslov na ta dan, globok pomen. **Ob soju sveče prepoznavam v sebi tisti del mojega srca, ki je prižgan z barvo topline, človeškosti in lepega ... in to lahko povzdignem in pokažem svetu**. V tej svetlobi lahko gledamo svet v barvah, da se ne bi izgubljali in na življenje gledali samo črno-belo.

Liturgija pa svečnico imenuje **Darovanje v templju**. Pri sveti maši se Jezus daruje, nas osvobaja nesmisla in strahu pred smrtjo. Nekateri vidijo v starčku Simeonu, ki povzdigne dete Jezusa, **predpodobo duhovnika, ko po posvetilnih besedah dvigne in pokaže ljudstvu posvečeno hostijo**.

Poimenovanje praznika kot darovanje v templju, pa nas vabi, da **damo na voljo svoje življenje Kristusu in ob njem prižigamo in širimo Njegovo luč**. Zato je to tudi **dan posvečenega življenja**. Skozi celo zgodovino človeštva so bili ljudje, ki so v sebi čutili, da se **v celoti posvetijo Bogu** ali kot rečemo v smislu praznika … da **se darujejo Bogu**. Danes je to oblika posvečenega življenja ali redovništvo. Možje

in žene, ki so se tudi na zunaj posvetili in se darujejo Bogu, s tem se odrečejo poročenosti, osebni lastnini in so na voljo, se pravi svobodno izpolnjujejo to, kar Cerkev prepoznava za dobro in potrebno. To storijo z zavezo zaobljub.

Naj nas svečnica spodbudi, da v sebi najdemo tisto notranjo svetlobo, človeškost, toplino, ki bo ogrela kakšno premraženo srce okrog nas.

Pon., 2. 2. **SVEČNICA** **Blagoslov sveč**	**JEZUSOVO DAROVANJE** Ob 17. uri za vse + Lopertove – *po maši* ***srečanje članov ŽPS-ta***
Tor., 3. 2. **Blaž**	Ob 17. uri za + Berto in Antona ter Zvonka Plemena in vse + Hrastnikove ***Blagoslov sv. Blaža***
Sre., 4. 2. Oskar	Ob 8. uri za + Branka Domjaniča
Čet, 5. 2. Agata	***Prvi četrtek*** - ob 17. uri za + Ano Škvarč
Pet., 6. 2. Pavel Miki	***Prvi petek*** - ob 17. uri za + starše Hrastnik, 3 brate in sestro Marijo
Sob., 7. 2. Koleta (Nika)	***Prva sobota*** - **ob 8. uri** (izjemoma) za + Marijo in Franca Založnika
Ned., 8. 2. **5. NEDELJA MED LETOM**	***Prva nedelja – darovanje za obnovo strehe na župnijskih cerkvah sv. Jerneja in Sv. Antona Padovanskega*** Ob 8. uri za žive in + župljane *Ob 10. uri na Sv. Antonu na Pohorju* *za + Draga Mravljaka in vse + Kavčeve* ***Prešernov dan, slovenski kulturni praznik***

*Spoštovani! Pred vami je druga spodbuda iz niza spodbud v pripravi na izbor novih članov Župnijskih pastoralnih svetov (ŽPS), ki bo **22. februarja 2026** (na 1. postno nedeljo) **po vseh naših župnijah.***

Kaj je Župnijski pastoralni svet … srce razločevanja in glas občestva

Svetopisemska misel: ***»Pač pa živimo iz resnice v ljubezni, da bomo v vsem rastli vanj, ki je glava, Kristus.«*** (Ef 4,15)

Apostol Pavel nas s temi besedami vabi v zrelo obliko cerkvenega življenja. Kristus je glava, mi pa smo udje enega telesa. To pomeni, da v Cerkvi nihče ne more živeti sam zase in nihče ne more odločati brez poslušanja drugega. Različnost mnenj,

pogledov, izkušenj in darov ni nevarnost, temveč jamstvo, da Cerkev ne zapade v enostranskost. Če vse to povezuje ljubezen in resnica, potem Cerkev raste … ne v moči, temveč v zvestobi Kristusu.

V tem duhu je treba razumeti tudi **Župnijski pastoralni svet (ŽPS)**. Njegovo poslanstvo ni vladanje, temveč razločevanje … ne upravljanje, temveč poslušanje … ne tekmovanje, temveč skupno iskanje poti, po katerih naj župnija hodi danes in jutri.

Kratka zgodovina in cerkveni temelj ŽPS … Župnijski pastoralni svet ni sad naključja ali lokalne pobude, temveč **sad prenove Cerkve po 2. vatikanskem koncilu (1962–1965)**. Koncil je ponovno poudaril, da Cerkev ni le hierarhična ustanova, temveč **Božje ljudstvo**, v katerem imajo vsi krščeni resnično dostojanstvo in odgovornost.

Dokument ***Christus Dominus*** (št. 27) govori o tem, da je treba spodbujati organe sodelovanja, kjer verniki skupaj z duhovniki sodelujejo pri pastoralnem poslanstvu Cerkve. To usmeritev je pozneje jasno povzel **Zakonik cerkvenega prava (ZCP)**, ki v **kanonu 536** določa, da se v župniji lahko ustanovi župnijski pastoralni svet, ki ima **posvetovalni glas** in pomaga župniku pri pastoralnem razločevanju in načrtovanju.

Pomembno je poudariti: ŽPS ni parlament, ni nadzorni organ in ni telo, ki bi prevzemalo odgovornost župnika. Je **organ sodelovanja**, v katerem se izraža soodgovornost krščenih za življenje župnije.

Kaj ŽPS je – in kaj ni … Župnijski pastoralni svet je **pastoralni kompas župnije**. Pomaga gledati širše, globlje in dlje. Njegovo temeljno vprašanje ni: *Kako bomo nekaj izvedli?* ampak: *Kaj Bog danes želi od naše župnije?*

Zato je treba jasno razlikovati med:

- **duhovno-pastoralnimi vprašanji**, kamor sodijo oznanjevanje, bogoslužje, kateheza, delo z mladimi, družinami, bolnimi, oddaljenimi, misijonska odprtost, skrb za občestvo;
- **upravno-gospodarskimi vprašanji**, ki sodijo v pristojnost drugih teles (npr. gospodarski svet).

ŽPS se ne ukvarja predvsem z zidovi, financami in tehničnimi vprašanji, temveč z ljudmi, odnosi, potrebami in smerjo rasti župnije.

ŽPS kot prostor Svetega Duha … ŽPS je predvsem **prostor Svetega Duha**. To pomeni, da ni zgolj sestanek, temveč proces razločevanja. Poslušanje Božje besede, molitev, tišina, spoštljiv dialog in zaupanje so bistveni elementi njegovega dela.

V ŽPS se učimo:

- poslušati drug drugega,
- sprejemati različnost,
- govoriti resnico v ljubezni,
- iskati skupno dobro in ne osebnih interesov.

Sodelovanje postane evangeljsko takrat, ko ne iščemo zmagovalcev in poraženčev, ampak skupaj rastemo proti Kristusu in dopuščamo, da On vodi naše odločitve.

Most med župnikom in občestvom … Župnijski pastoralni svet je **most**:

- most med župnikom in verniki,
- most med različnimi skupinami v župniji,
- most med tradicijo in prihodnostjo.

Preko ŽPS lahko v župnijo pridejo glasovi, vprašanja, stiske in pobude ljudi, ki sicer ne pridejo do besede. Hkrati pa se skozi ŽPS župnikovo razločevanje in vizija lažje preneseta v življenje občestva.

Sklepna misel … Župnijski pastoralni svet je dar, če ga živimo prav. Ni popoln, ker smo v njem ljudje. A prav zato je dragocen. Ko v njem vlada spoštovanje, molitev in zvestoba Kristusu, postane kraj, kjer Cerkev raste – ne po človeških merilih, ampak po Božjem Duhu.

»Da bomo v vsem rastli vanj, ki je glava, Kristus.« (Ef 4,15)

Pričevanje: Ko pomislim na **Cerkev**, se mi v mislih ne prikaže najprej stavba ali dejanje bogoslužja … temveč obrazi ljudi, ki stojijo ob meni v cerkvi ali pa v klopeh pred in za mano. Ni zanemarljivo niti srečanje na trgu pred cerkvijo po maši.

Cerkev je skupnost, v kateri vsak od nas nosi svoje darove … ne enake, ne izmerljive … a vsi so dragoceni in potrebni.

Včasih nas morda preplavi želja po popolnosti … da bi morali vsi čutiti enako … moliti enako … verovati enako. A ravno nasprotno … **Bog nas kliče k raznolikosti**. Nekdo daruje poslušanje … nekdo roke, ki delajo … nekdo besede, ki tolažijo ... Nekdo daruje molitev … nekdo smeh, ki razsvetli težke dni ... Vsak dar je kot nit v tkanini … **sam morda ni dovolj, a skupaj tvorimo mozaik, ki odraža Božjo prisotnost.**

Ko razmišljam o tem, začutim **hvaležnost**. Za tiste, ki darujejo svojo skrb in pozornost … za tiste, ki znajo poslušati brez sodbe … za tiste, ki s talentom ali ustvarjalnostjo bogatijo življenje skupnosti ... Vsak dar je potrditev, da nismo sami, da je naše mesto, da je naš prispevek pomemben.

Cerkev ni popolna, ker so ljudje v njej nepopolni. Je pa **živa, ker smo skupaj** … **različni, ranljivi, a povezani**. In morda je prav **v tej raznolikosti največja moč**. Ko sprejmemo darove drug drugega in jih postavimo v službo skupnemu dobremu, Cerkev postane prostor, kjer se Božja ljubezen konkretno uresničuje.

Naj bo naše razumevanje Cerkve vedno globlje od zidov in ritualov ... Naj bo v vsakem spoštovanja polnem dejanju … v vsakem daru, ki ga ponudimo drug drugemu. **Cerkev je skupnost različnih darov** … in **vsak dar šteje**.

https://portal.pridi.com/